

GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY
Jézus Urunk bemutatása a Jeruzsálemi Nagytemplomban
**És miért pontosan erre a napra kérte a Szűzanya a Szeretet Lángjának
meggyújtását és továbbadását?**

I. rész

Nekünk, magyaroknak „Mária Országában” élve sok Szűzanya ünnepünk van, és azt gondolom, így is van, illetve lenne rendjén, ha tisztában lennénk az ünnepek mondanivalójával.

Történelmünk utolsó, „agymosásos” kommunista időszaka azonban megtette a maga hatását, így sok szép, hagyományainkkal is összefüggő ünnepünkről nem is tudjuk, hogy mennyire fontosak lelkünk és magyarságunk számára egyaránt.

Érzéseink és hagyományaink gyökereit, erkölcsi értékeinket rombolta az „elmélet”, ami szerint élni kellett, és ami korosztályok lelkét vonta sötétségbe.

Manapság az egyik legnagyobb gondot az okozza, hogy nem is tudjuk egy ünnepnek, vagy egy régműltből eredő szokásnak az eredetét, nem ismerjük egy-egy ünnep igazi, mély tartalmát, és ennek következtében a ma emberéhez szóló mondanivalóját sem.

Így sokszor csak „felelevenítünk” egy szokást, mert „így tanultuk”, majd nem ismerve értelmét és összefüggéseit, ráununk és elhagyjuk, mert értelmetlenül nem szeretünk semmit sem tenni.

Most, hogy **készülünk** az immár elfogadott Szeretetlenláng (Erzsébet asszony által lejegyzett) „NAPLÓ” szerinti **Szűzanya-kérés teljesítésére**, illő egy kicsit jobban megnéznünk, **mit is jelent Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe.**

A Stella Maris Alapítvány által 2001-ben „Szűz Mária ünnepek” címmel megjelentetett kis egyházi kiadványa többfajta módon emlékezik meg Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepéről.

Ez adta az alap gondolatot, hogy ezt a szép ünnepet többfajta módon is megvizsgálva, és egy kicsit a hagyományokat, szokásokat is megfigyelve nézzük meg.

1. Elsőként a kiadvány mint a „**Bemutatás ünnepét**” jelöli meg ezt a napot.

„*A mózesi törvényben előírt, az anyára vonatkozó „tisztulási napok”, vagyis nagyjából 40 nap után az újszülöttet bemutatták a Jeruzsálemi Nagytemplomban, Istennek ajánlva az újszülött életét, és sorsát.*” (St.M.)

A zsidóság körében „tisztátalannak” nevezték az asszonyt, a lányt a szokásos női ciklusok napjaiban, és ilyenkor az úgynevezett „szent” dolgokat nem végezhetett, vagy azokkal nem találkozhatott. A női nem biológiájából fakadóan az anyaság megvalósulásának idején, a gyermek megszületésekor azonban a „tisztulás” időszaka meghosszabbodik.

És bár a kicsi Jézus egyáltalán nem szokványos módon született, ez alól a Törvényben előírt szokás alól Mária sem volt kivétel. Neki, az Istenanyának mindent úgy kellett végigcsinálnia, ahogy a Törvény előírta. – Nagy példa ez korunk embere számára!

Bár a mondás – „*Nem eltörölni jöttem a Törvényt, hanem beteljesíteni azt!*” – későbből származik az Úr Jézustól, mégis, Mária *Szive* ismerte az Igazságot, de mint gyermekéért felelős édesanya nem tehetett ki veszélynek Isteni Fiát.

Bármilyen csodálatos is volt Szent Fia fogantatása és születése, *Mária, Akinek személye a Szentlélek Kegyelme által a Törvény fölött állt, engedelmesen betartotta azt. A szívébe írott Szó és esemény pedig titok volt mindaddig, amíg el nem jött annak az ideje, hogy Maga az Üdvözítő fedje fel Önmaga kilétét.*

Addig azonban csak a születésekor megjelenő égi jel, *Betlehem Csillaga*, és a titkon elszuttogott próféciák világították be Jézus és Édesanyja életét. Mária pedig, s Vele együtt Szent József is megőrizték a Lélek titkait, és ugyanúgy, csak *nagyobb szeretetben, mintegy „szentebbül” élték életüket, mint bármely más család.* Így, és ezzel is példát mutattak mai, mindent: magánéletet és szívtitkokat is kipletykáló korunknak.

A régi szokás azonban nem teljesen felismert módon, de ma is benne van az életünkben. Ma már tudjuk, hogy az Istenadta Törvénynek biológiai oka is volt, bár ezt akkor senki nem magyarázta meg, mert hiányzott hozzá az ismeret, mely által a szavak és fogalmak érthetőek lettek volna.

Azt szoktuk mondani, hogy a szülés után a „gyermekágyas” kismama körülbelül hathetes (6x7=42 nap) időszak után épül fel, regenerálódik a szervezete, és erősödik meg a család egyéb teendőinek az ellátására is.

Ugyancsak ennyi időt szoktunk emlegetni az újszülött miatt is, hiszen a napvilágra került kis csecsemő még nagyon érzékeny minden környezeti hatásra, fertőzésre. Saját édesanyjának ismerős testmelege csak az, amit legjobban képes elviselni, hiszen ahhoz van hozzászokva. Ezért nem illik mindennapjainkban sem a hathetesnél fiatalabb kisbabákat látogatni.

Modern korunk vívmányaként már több dolgot „megengedünk” magunknak, életünk kevésbé túlszabályozott, mégis, nem árt a régi korok ismerete és tisztelete. Ami helyes és jó, azt – *hacsak a szükség törvényt nem bont* – figyelmességből és saját jól felfogott érdekünkben is érdemes tisztelettel betartani és megtartani.

*** *** ***

2. A „Találkozások ünnepe”

Az Úr Jézus és Szűzanya életének minden mozzanata példa.

Ezek a részletek azért kerültek a Szentírásban lejegyzésre, hogy a Teremtő Atya gondolatmenetét tükrözzék felénk, a mai kor embere felé.

A. Jézus, a „Szeretet Királya” először gyenge, gyámolításra szoruló csecsemőként jelenik meg a világban, épp úgy, mint minden kisgyerek, aki a maga esetlen, törekeny lényével próbálja „kiprovokálni” (ha szükséges, és nem természetes módon adott!) a szeretetet. – Először Jézus a legbensőségesebb módon, csak Édesanyjával és nevelő apjával, Szent Józseffel találkozott. Velük töltötte az éjszakát, az ő életüket ragyogta be a Szent Szív legtitkosabb Szereteteként.

B. Később az egyszerű, szívükben hű és jóságos emberekkel, mint „népével” találkozik legelőször a Megváltó, mutatván, hogy Ő mindenkor a „szív állapotára”, és nem a földi gazdagságra, címre, vagy rangra ügyel.

C. Kevés idő után (bár valószínű, hogy a Templomban történő bemutatás után) azonban szívesen és örömmel fogadja a Bölcséket is, akiket a tudományuk általi felismerés, majd szívük vágyán keresztül a Szentlélek, és az anyagi világban is megmutatkozó „jelenség”, a csillag vezetett el az Üdvözítőhöz.

Az Úr értékelte fáradozásukat, amivel más népek szülötteként a maguk – ki tudja milyen hosszú és fárasztó – útját megtették, és azért, hogy csupán 1-2 órára szabott találkozásuk alatt hódoljanak a hitük szerint világra született Királyok Királyának. „Minden Népek Királyaként” megáldotta őket és népüket, mert a Bölcsék a tudásukat, Istenadta hatalmukat is Isten Vezetése, vagyis a szív szeretete alá rendelték.

És pontosan ebben rejlik a történet mának szóló üzenete is. Mennyei Atyánk nem veti meg a tudást, az Általa teremtett világ törvényeinek ismeretét, vagy akár a hatalmi pozíciókat sem, hanem itt is az ember szívjóságát vizsgálva, mintegy „lámpásként” helyezi őket a többi ember elé, *hogy rajtuk keresztül mutakozzék meg gyermekeivel való együttműködési szándéka.*

Nem a tudás és a hatalom a hiba, hanem ezek helytelen használata, vagy a velük való visszaélés, az Istennek nem tetsző használat von maga után súlyos Isteni ítéletet!

(Később ez a tény végig is vonul az egész Szentírásán, hiszen az Úr Jézus nem a Törvénnyel, és nem is a Törvény ismerőjével, mint emberrel szállt szembe, Ő mindenkor a lelket figyelte. De elítélte a farizeusi magatartást, vagyis azt, ha Isten Törvényét a gögös „törvénytudók és írástudók” elferdítve adták tovább az embereknek, és azért mutatta ki haragját is, ha kihasználták az ismeret és tudás által az egyszerűbb lelkeket, vagy kufárkodtak velük!

Ez a magatartás ugyanis nem az Isteni Szeretetről, hanem az Isteni Szándék megcsúfolásáról szól!)

A Napkeleti Bölcsék látogatásában azonban az Isteni Béke, elfogadás és Áldás nyilvánul meg.

D., A templomban való bemutatás és az elsőszülött fiú Istennek való felajánlása is az akkori Rend szerinti előírás volt: Isten Áldását kérni az újszülöttre; Isten Ajándékát, a gyermeket bemutatni valódi Atyjának egy erre kirendelt, megszentelt helyen, Jeruzsálemben, a Nagy Templom „Szentélyében”.

Itt történik a találkozás az agg Simeonnal, aki hittel várta, hogy Isten neki adott ígérete alapján még életében megpillanthatja az Üdvözítőt.

„Volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű, igaz és Istenfélő ember. Várta Izrael Vigaszát, és a Szentlélek lakozott benne.” – Amikor karjára vette Jézust, így szólt: „Bocsássad most el szolgádat Uram, Szavaid szerint békességben, hiszen látták szemeim az Üdvösséget, melyet minden nép számára rendeltél!” – Majd Máriához fordulva így szólt: „Soknak romlására és feltámadására lesz Ő Izraelben. Jel, amelynek ellenszegülnek. És a te lelkedet is tör járja át, hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése.” (Lk. 2 / 25-32.)

Bizony, visszajelzés volt ez Máriának, hogy – emberileg bármily hihetetlen is – Ő valóban az Életek Életét tartja karjaiban csöpp gyermekként. Az anyagi üdvözet után, a gyermek csodálatos születési körülményei után is (amit Simeon sem ismerhetett), újra és újra megerősítette anyai emberlelkét az Úr: Ő lett a Kiválasztott, hogy az Üdvözítő Édesanyja legyen!

„Volt ott egy Anna nevű prófétaasszony is, Fánuel leánya. ... Éjjel-nappal böjtölt, és imádsággal szolgált Istennek. Ő is odajött azokban az órákban, magasztalta Istent, és beszélt Róla mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltására vártak.” (Lk. 2 / 36 és 38.)

Minél nagyobb a Kegyelem, annál nagyobb feladatot is jelent egyben.

Mária akkor még nem volt tisztában azzal, hogy „mit jelent a Messiás élete”. Ismerte ugyan a próféciákat, de nem tudta, hogy pontosan hogyan fognak azok megvalósulni, így azt sem tudta, hogy mit jelent majd Szent Fia Anyjaként az Önmaga saját életét élni.

Simeon „jóslata” azonban máris, mint a szavak által formálódó tör érintette szívét, mert elfelejteni nem tudta. Így harminc éven át, míg Jézus el nem kezdte Tanítói útját, magában hordozta a fájdalmas titkot, amely a Templom csendjében elhangzott, és azután egyre nyilvánvalóbban, egyre fájdalmasabban mutatkozott meg a valóságban. Máriát az emberi léleknek ez a mélységes fájdalma tette a Megváltó Társává, szeretetből Vele-szenvedővé, a lelkek mentésére szolgáló Társsá.

Az Isteni Gondviselés azonban – előre gondoskodva – segítőül küldte Simeon szavai mellé Anna prófétaasszonyt is, Mária lelki megrendüléséhez.

A Szentírásban nincs benne, de más írásokból tudhatjuk, hogy Anna a templomban nevelkedő szüzek nevelője is volt egyben, s jól ismerte Máriát, Istenhez kapcsolódó lelkiségét. Ezért, amikor Anna meghallotta Simeon szavait, és önmaga is tudta és megérezte az elhangzott szavak igazságát, érzékeny női lélekkel egy pillanat alatt megértette a Kegyelem által ragyogó kismama hirtelen keletkező mélységes fájdalmát, és azonnal hangos szóval magasztalni kezdte a Megváltó elküldéséért Istent. Ezzel az Isteni Szeretet Kegyelme irányába terelte Mária gondolatait. Így segítette és védelmezte a Szentlélek az Istenanya érzékenységét.

A próféták jóslata egy férfi és egy női lélek által ily módon egyaránt megerősítést nyert.

Ezen történetek által az Üdvözítő már gyermekkorában, pici csecsemőként is megkezdte megváltói tanítását a lelkeken keresztül, és Édesanyját, Máriát már fogantatása első pillanatától kezdve Társává jelölte ki lelki szenvedései által a nagy Megváltó-műhöz.

És bizony ma is így van ez. A lélek fájdalmában – tartozzon az ember gyermeke akár a női, akár pedig a férfi nemhez – mindig ott van az anyai és az Istenanyai fájdalom is egyben(!), amely (sokszor hibás) gyermekével (is) együtt érez. Egy földi anya az Égi Édesanya „mintájára” mentegeti gyermekét, hiszen a Szeretet Királynője folyamatosan alázatra int és bölcsességre tanít bennünket. Eközben pedig Irgalomért és Kegyelemért könyörög a Mennyei Atyához, az Isteni Akarattal szemben álló erők által szellemi sötétségben tartott embergyermekei számára.

Mi, magyar emberek sokszor megtapasztalhattuk országunk Patrónájának védelmét. Történelmünk sok Hozzá, a Legszenetebb Anyához fűződő történetet ismer.

Visszatérve a „bemutató” szertartásához: annak mai tartalma megváltozott formában van jelen. *Az újszülöttnak Istennel való első komoly, életre kiható „találkozása” a Krisztus Urunk által életbe hívott Új Szövetséggel indult, és ma Keresztségnek hívjuk.*

A Keresztség által válik az újszülött Istenhez tartozó, *Isten által „megjelölt”* gyermekké, akinek neve az „Élet Könyvébe” aranybetűkkel van bejegyezve, és akinek innentől kezdve lehetőségé válik, hogy egész életének minden történése is arany betűkkel jegyeztessék föl! Ez egy életre szóló lehetőség a Keresztelés után. Egy sikeres földi élet után pedig várhatóan a Menny Országának lakójává válhat. A Keresztség tehát a „belépőjegy” Isten Világába.

A kisgyermeknél a gondos szülői nevelés és felelősségvállalás, míg felnőtt keresztkedésnél az ember teljes szabad akarati döntése és elhatározása szükséges az Isteni Szeretethez való elköteleződés és az életre szóló Áldás megkéréséhez. (Magáról a Keresztségről természetesen még sokat lehetne és kellene is elmondani, de az egy másik írásban szerepel.)

*** *** ***

Folytatása következik...